

PASTORALA
SFÂNTULUI SINOD AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE
LA PRIMA DUMINICĂ
A POSTULUI NAȘTERII DOMNULUI DIN ANUL 2025

PRIVIND ÎNSEMNĂTATEA „ANULUI OMAGIAL AL
CENTENARULUI PATRIARHIEI ROMÂNE” ȘI A „ANULUI
COMEMORATIV AL DUHOVNICILOR ȘI MĂRTURISITORILOR
ORTODOCȘI ROMÂNI DIN SECOLUL AL XX-LEA”
ÎN PATRIARHIA ROMÂNĂ

PREACUVIOSULUI CIN MONAHAL,
PREACUCERNICULUI CLER
ȘI PREAIUBIȚILOR CREDINCIOȘI
DIN PATRIARHIA ROMÂNĂ,

HAR, PACE ȘI BUCURIE
DE LA DUMNEZEU TATĂL, FIUL ȘI SFÂNTUL DUH,
IAR DE LA NOI PĂRINTEȘTI BINECUVÂNTĂRI!

*Preacuvioși și Preacucernici Părinți,
Iubiți frați și surori în Domnul,*

Păstrând neîntreruptă rânduiala așezată în anul 2008 privind anii omagiali și comemorativi, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a proclamat anul 2025, în Patriarhia Română, ca *Anul omagial al Centenarului Patriarhiei Române* și *Anul comemorativ al duhovnicilor și mărturisitorilor ortodocși români din secolul al XX-lea*.

De-a lungul celor 100 de ani de activitate și organizare instituțională, Patriarhia Română a propovăduit Evanghelia și a condus credincioșii, prin lucrarea Duhului Sfânt, către Hristos, Mirele Bisericii, fiind în același timp și un factor de unitate națională, stabilitate socială și înflorire culturală, iar duhovnicii și mărturisitorii ortodocși români din secolul al XX-lea au fost trăitori și apărători ai credinței ortodoxe în timpurile ostile ale regimului comunist ateu.

Dreptmăritori creștini,

Atât recunoașterea *autocefaliei* Bisericii Ortodoxe Române din anul 1885, cât și ridicarea ei la rangul de *Patriarhie*, la 4 februarie 1925, reprezintă două evenimente

istorice de importanță capitală pentru viața bisericească a poporului român, deoarece au influențat în mod deosebit dezvoltarea instituțională și administrativă dinamică a Bisericii Ortodoxe Române, fiind și expresia firească a unității spirituale și naționale realizate prin Marea Unire de la 1 Decembrie 1918. Canonizarea sfinților români, înființarea de noi eparhii, organizarea diasporei ortodoxe române, aportul consistent al Bisericii Ortodoxe Române în domeniul relațiilor interortodoxe, intercreștine și interreligioase nu s-ar fi putut realiza fără aceste momente providențiale ale istoriei și devenirii sale.

Întemeiată în contextul istoric al României Mari, Patriarhia Română a devenit simbolul unității spirituale a tuturor românilor ortodocși, reuiniți între aceleași hotare naționale, după secole de separare administrativă și bisericească.

Marea Unire a determinat schimbări importante inclusiv în viața Bisericii noastre, impunându-se principiul organizării unitare a vieții bisericești în toate provinciile regatului României Mari. La 31 decembrie 1919, a fost ales mitropolit primat Episcopul Miron Cristea al Caransebeșului, care participase la actul istoric de la 1 decembrie 1918, fiind unul dintre ierarhii care au oficiat slujba de *Te Deum* pentru întrunirea delegaților votanți ai *Rezoluției de unire de la Alba Iulia* și membru al delegației transilvănene care a înmănat *Actul Unirii* regelui Ferdinand la 14 decembrie 1918, în București.

În acest context, mai multe personalități bisericești, politice și culturale au susținut și argumentat ideea înființării *Patriarhiei* ca act de prestigiu pentru o Biserică autocefală și pentru România Întregită, care, după Revoluția bolșevică (6-7 noiembrie 1917), „era cel mai mare stat ortodox din Europa”, așa cum menționa profesorul Alexandru Lapedatu, ministrul Cultelor¹, și „singurul popor ortodox cu un simplu mitropolit primat în fruntea unei Biserici autonome”², cum constata savantul Nicolae Iorga. În 4 februarie 1925, la propunerea mitropolitului Pimen Georgescu al Moldovei, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât înființarea *Patriarhiei Române*, propunere votată în unanimitate. În aceeași ședință, episcopul Vartolomeu Stănescu al Râmnicului-Noului Severin a dat citire *Actului de Înființare a Patriarhatului românesc* și hotărârea a fost comunicată guvernului spre legiferare. După adoptarea proiectului de lege de către corpurile legislative (12 și 17 februarie 1925), legea a fost promulgată de către regele Ferdinand I la 23 februarie 1925, fiind publicată în *Monitorul Oficial* din 25 februarie 1925. Astfel, după Marea Unire, diversitatea organizării bisericești din Basarabia, Bucovina și Transilvania a făcut evidentă necesitatea unei unificări sub o singură autoritate bisericească, având sediul la București.

Patriarhia Ecumenică, reprezentată de patriarhul Vasile al III-lea (1925-1929), a considerat „binevenită și îndreptățită [...] ridicarea Bisericii surori din România la vrednicia patriarhală”³. Tomosul Patriarhului Ecumenic emis la 30 iulie 1925 a consfințit în mod canonic demnitatea patriarhală a Bisericii Ortodoxe Române, iar

¹ Arhim. Tit SIMEDREA, *Patriarhia Românească. Acte și documente*, Tipografia Cărților Bisericești, București, 1926, p. 11.

² Arhim. T. SIMEDREA, *Patriarhia Românească...*, p. 7.

³ „Tomosul Sfintei Patriarhii Ecumenice, nr. 1579”, în Arhim. T. SIMEDREA, *Patriarhia Românească...*, p. 133.

întronizarea primului patriarh, Miron Cristea, la 1 noiembrie 1925, a marcat începutul unei noi epoci a Ortodoxiei românești.

În cei 100 de ani de activitate, *Patriarhia Română* s-a afirmat ca o instituție fundamentală pentru păstrarea identității naționale și spirituale a poporului român. Ea a traversat și perioade istorice foarte dificile, ca dictatura regală, regimul antonescian, dar mai ales regimul comunist ateu, unind suferința cu speranța și supraviețuind cu vigoare, pentru a înflori, după 1989, într-o perioadă de renaștere spirituală și misiionară de mare amploare.

Patriarhii care au păstorit Biserica Ortodoxă Română în acest secol (1925-2025) au fost ierarhi înțelepți și demni, care au contribuit, fiecare în felul său, la continuitatea și dezvoltarea vieții bisericești a poporului român.

Dorința credincioșilor ortodocși români de a avea o nouă *Catedrală Patriarhală*, ca recunoștință adusă lui Dumnezeu pentru înfăptuirea României întregite, a fost împlinită prin edificarea *Catedralei Naționale*. Astfel, în anul *Centenar al României Mari 2018* a fost sfințit, la 25 noiembrie, Altarul *Catedralei Naționale*, cu hramurile *Înălțarea Domnului (Ziua Eroilor)* și *Sfântul Apostol Andrei, cel Întâi Chemat, Ocrotitorul României*, iar la 26 octombrie 2025, de sărbătoarea *Sfântului Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir*, s-au sfințit exteriorul și pictura *Catedralei Naționale*, un dar al poporului român dreptcredincios izvorât din credința în Dumnezeu și cinstirea Eroilor români.

Prin toate elementele ei componente, *Catedrala Națională* poate fi considerată astăzi o carte deschisă de teologie ortodoxă, scrisă în piatră, culoare și lumină, care cheamă la rugăciune și comuniune sfântă. Prin sfințire, ea devine pregustare a comuniunii eterne cu Sfânta Treime din Împărăția cerurilor, adevăr foarte puternic subliniat în slujba de sfințire a bisericii, când se cântă troparul: „*Această casă Tatăl a zidit-o, această casă Fiul a-ntărit-o, această casă Duhul Sfânt a înnoit-o, a luminat-o, a sfințit-o și a sfințit sufletele noastre*”. Deci, Biserica a fost sfințită prin harul Preasfintei Treimi, pentru a fi oamenilor corabie a mântuirii, spațiu cruciform al comuniunii credincioșilor cu Hristos Cel răstignit, înviat și înălțat întru slavă la cer și, totodată, casa Preasfintei Treimi.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, generozitatea Guvernului României și contribuția clerului și credincioșilor români din România și din afara ei, Biserica Ortodoxă Română are acum în București o catedrală reprezentativă pentru credința și evlavia majorității poporului român. *Catedrala* nouă din București se numește *Catedrală Națională* pentru că se află în Capitala României și au loc aici și ceremonii cu valoare de simbol național, fiind dedicată tuturor Eroilor români din toate timpurile.

Edificarea și sfințirea *Catedralei Naționale* înseamnă împlinirea unui ideal, pe care Preafericitul Părinte Patriarh Daniel I-a primit drept mandat, împreună cu Sfântul Sinod, cu clerul și credincioșii, de la vrednicii noștri înaintași, iar realizarea acestui ideal a primit conținut concret în special prin manifestarea cooperării tuturor ierarhilor Sfântului Sinod în sprijinirea acestui proiect, atât prin adoptarea hotărârilor sinodale necesare, cât și prin continuarea realizării *Colecției naționale bisericești* în eparhii.

Cu acest prilej, mulțumim tuturor donatorilor și binefăcătorilor pentru sprijinul acordat în împlinirea acestui ideal românesc, în anul plin de lumină al *Centenarului Patriarhiei Române*.

Iubiți credincioși,

La aniversarea *Centenarului Patriarhiei Române* (1925-2025), se cuvine să-i cinstim în mod deosebit **pe marii păstori de suflete, preoți mărturisitori, mucenici și mari duhovnici, care au strălucit prin faptele lor vrednice de laudă în acest răstimp de 100 de ani**, ca rodire sfinte ale Evangheliei Domnului nostru Iisus Hristos pe pământul românesc. Astfel, în ziua de 4 februarie 2025, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a proclamat canonizarea a 16 sfinți români care au mărturisit credința în Hristos în perioada grea a regimului comunist din România. **Acești sfinți reprezintă rodul cel mai de preț pe care Biserica noastră l-a adus în acest secol, deoarece prin ei se arată concret lucrarea tainică a harului Duhului Sfânt în Biserica Ortodoxă Română.**

Aceștia au fost canonizați pentru că în viața lor s-au arătat semnele sfințeniei: ortodoxia credinței, viața sfântă de pocăință și rugăciune, iubire smerită și milostivă față de aproapele, mărturisirea jertfelnică a credinței și facerea de minuni, precum și evlavia poporului față de ei. Biserica îi cinstește mai ales pentru că au rezistat cu bărbăție și demnitate persecuțiilor și au mărturisit adevărul lui Hristos, chiar și în condiții de tortură și moarte, oferind astfel un exemplu viu de trăire creștină deplină.

Printre noii sfinți canonizați recent, care împodobesc calendarul Bisericii noastre, se numără **mucenicii** care au mărturisit credința în Hristos cu prețul vieții lor. Îi menționăm pe **Sfântul Preot Mucenic Constantin Sârbu**, care a primit moarte martirică pentru că a refuzat să trădeze Taina Sfintei Spovedanii; pe **Sfântul Preot Mucenic Liviu Galaction de la Cluj**, care a fost arestat pentru activitatea sa catehetică, apărând ora de religie în școli, murind în chinuri cumplite în penitenciarul de la Aiud; pe **Sfântul Cuvios Mucenic Gherasim de la Tismana**, mare nevoitor isihast, care a mărturisit credința în Hristos, murind mucenicește în penitenciarul de la Târgu Ocna; pe **Sfântul Cuvios Mucenic Visarion de la Lainici**, care în urma unor bătăi cumplite a murit mărturisind pe Hristos în Mănăstirea Lainici de pe Valea Jiului; pe **Sfântul Preot Mucenic Ilarion Felea**, preot în parohie și profesor de teologie, care a trecut la Domnul după grele suferințe în penitenciarul de la Aiud; și pe **Sfântul Preot Mucenic Alexandru din Basarabia**, care la vârsta de 80 de ani a fost deportat, dezbrăcat, bătut, tras de barbă, înfometat și umilit, încredințându-și sufletul lui Dumnezeu, în Biserica Preasfintei Născătoare de Dumnezeu din orașul rusesc Kazan în Uniunea Sovietică.

Totodată, amintim **ceata preoților mărturisitori în închisorile comuniste**, care și-au sfințit viața prin răbdare, dragoste și smerenie, iertând pe cei ce i-au bătut, chinuit și batjocorit, mutându-se astfel cu pace la cereștile lăcașuri. Între acești plăcuți ai lui Dumnezeu se cuvine să îi menționăm pe **Sfântul Cuvios Mărturisitor Sofian de la Antim**, rugător isihast și pictor de biserici, care a mărturisit credința în Hristos în penitenciarele de la București, Jilava, Aiud, Galați și Balta Brăilei, după eliberare devenind unul dintre cei mai îndrăgiți duhovnici ai Capitalei, fiind numit de Părintele Cleopa Ilie de la Sihăstria „Apostolul Bucureștilor”; pe **Sfântul Preot Mărturisitor Dumitru Stăniloae**, cel mai mare teolog ortodox al secolului al XX-lea, care a supraviețuit anilor de închisoare de la Jilava și Aiud, fiind prețuit ca traducător și tâlcuitor al *Filocaliei* românești și al altor texte patristice, precum și ca un înțelept dascăl al spiritualității românești; pe **Sfântul Cuvios Mărturisitor**

Arsenie de la Prislop, care a trecut prin patru detenții, după eliberare fiind obligat să locuiască în lume, însă păstrând în taină rânduiala de viețuire monahală, săvârșind, după adormirea în Domnul, mai multe minuni; pe **Sfântul Preot Mărturisitor Ilie Lăcătușu**, care a pățimit în lagăre de muncă și închisori, fiind un mare rugător, după adormirea în Domnul trupul său fiind descoperit întreg și cu bună mireasmă, săvârșind mulțime de minuni; și pe **Sfântul Cuvios Mărturisitor Iraclie din Basarabia**, unul dintre cei mai mari misionari români din perioada interbelică pentru teritoriul dintre Prut și Nistru, care a mărturisit credința în Hristos opt ani în lagărele de muncă din Uniunea Sovietică, după adormirea sa în Domnul, sfintele sale moaște arătându-se izvorătoare de mir.

De asemenea, printre sfinții care au fost proclamați anul acesta, se află și **soborul cuvioșilor**, care au fost recunoscuți de poporul dreptmăritor ca fiind rugători, duhovnici și povățuitori înțelepți ai sufletelor pe calea mântuirii. Printre acești mari rugători isihăști și duhovnici se numără: **Sfântul Cuvios Paisie de la Sihăstria**, care a dus o viață de aspră nevoință pustnicească, plin de smerenie și dragoste față de cei care îl cercetau, după adormirea în Domnul săvârșind mai multe minuni; **Sfântul Cuvios Cleopa de la Sihăstria**, unul dintre cei mai iubiți duhovnici români ai secolului al XX-lea, mare predicator și apologet ortodox, povățuitor înțelept al clericilor și al credincioșilor, care a primit de la Dumnezeu și darul facerii de minuni; **Sfântul Cuvios Dometie cel Milostiv de la Râmeț**, smerit duhovnic rugător, care întreaga sa viață s-a remarcat prin harisma neagonisirii, fiind un părinte milostiv și oferind tot ceea ce avea pentru a-i ajuta pe cei care erau în nevoie, după adormirea sa în Domnul fiind numit de popor „Apostolul moșilor”; **Sfântul Cuvios Serafim cel Răbdător de la Sâmbăta de Sus**, care a fost călăuzitor al multor suflete pe calea mântuirii, pentru viața sa sfântă primind de la Dumnezeu darul înainte-vederii și al facerii de minuni; și **Sfântul Cuvios Calistrat de la Timișeni și Vasiova**, smerit misionar și duhovnic în Banat, care a păstrat cu multă râvnă rânduiala vieții călugărești, pentru smerenia și nevoințele sale primind de la Dumnezeu darul vindecării și al izgonirii duhurilor necurate.

Iubiți frați și surori în Domnul,

În fața numeroaselor probleme materiale și spirituale ale lumii de azi, **celebrarea Centenarului Patriarhiei Române ne cheamă la o reflecție profundă asupra misiunii și responsabilității noastre de a păstra și transmite mai departe lumina credinței ortodoxe și a unității naționale, în spiritul înaintașilor noștri.** *Centenarul Patriarhiei Române* este așadar un moment de sfântă bucurie și recunoștință pentru întreaga Ortodoxie românească. Privind retrospectiv, vedem nu doar o istorie bogată, ci și o moștenire spirituală luminoasă, lăsată de înaintașii noștri – patriarhi, ierarhi, preoți, monahi și credincioși mireni, care au apărut și transmis credința ortodoxă de-a lungul timpului.

Unitatea bisericească și demnitatea Bisericii Ortodoxe Române ca Patriarhie **ne cheamă la o comuniune spirituală profundă în credință, în rugăciune și în slujire, contribuind la întărirea și promovarea unității bisericești și naționale, urmând exemplul înaintașilor noștri care au văzut Patriarhia Română ca fiind simbol al slujirii unității spirituale a poporului român.**

Cu ajutorul Milostivului Dumnezeu, **ne aflăm la începutul Postului Nașterii Domnului, numit și Postul Crăciunului.** Această perioadă este, *în primul rând, o pregătire de sfințire a sufletelor și a trupurilor noastre, prin Spovedanie și Împărtășanie, dar și un prilej de întrajutorare și milostenie.* Faptele milosteniei creștine, privite ca roade ale dreptei credințe, sunt forma concretă a iubirii smerite față de Dumnezeu și de oameni.

În contextul actual, marcat de criză economică și de nesiguranță a vieții, este necesară în continuare *înmulțirea rugăciunii pentru încetarea războaielor și pentru întărirea spirituală a celor ce suferă din cauza acestora.* Astăzi, când în jurul nostru se înmulțesc însingurarea și depresia, sărăcia și nesiguranța zilei, să ne rugăm Domnului Iisus Hristos să ne întărească în lucrarea noastră creștină *de ajutorare a bolnavilor, bătrânilor, orfanilor, săracilor și a celor îndoliați și întristați.*

De aceea, ne adresăm preoților și credincioșilor mireni ai Sfintei noastre Biserici cu îndemnul părintesc **de a se organiza, ca în fiecare an, la parohii, mănăstiri, protopopiate și la Centrele eparhiale, colecte de alimente, haine și bani. Acestea vor fi distribuite celor aflați în suferință și lipsuri, familiilor defavorizate sau cu mulți copii, bătrânilor și persoanelor singure, fără copii sau rude, cu precădere celor ce locuiesc în mediul rural.**

Fiind încredințați că veți arăta și în acest an dărnicie creștină și veți răspunde cu dragoste chemării noastre părintești la această lucrare sfântă de binefacere și ajutorare, vă mulțumim pentru generozitatea dovedită constant și vă reamintim cuvintele Domnului Iisus Hristos: „*Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui*” (Matei 5, 7).

Ne rugăm Preamilostivului Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți românii din România și din afara ei, dăruindu-le sănătate și mântuire, ocrotindu-i de tot răul și întărindu-i în tot lucrul bun, spre bucuria Bisericii noastre și a poporului român de pretutindeni.

Cu multă bucurie și prețuire, vă îmbrățișăm părintește și vă împărtășim binecuvântarea apostolică: „*Harul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți!*” (2 Corinteni 13, 13).

† DANIEL

Arhiepiscopul Bucureștilor,
Mitropolitul Munteniei și Dobrogei,
Locțiitorul tronului Cezareei Capadociei și
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

† TEOFAN,
Arhiepiscopul Iașilor
și Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

† ANDREI,
Arhiepiscopul Vadului, Feleacului
și Clujului și Mitropolitul Clujului,
Maramureșului și Sălajului

† LAURENȚIU,
Arhiepiscopul Sibiului
și Mitropolitul Ardealului

† IRINEU,
Arhiepiscopul Craiovei
și Mitropolitul Olteniei

† **IOAN,**
Arhiepiscopul Timișoarei
și Mitropolitul Banatului

† **IOSIF,**
Arhiepiscopul Ortodox Român
al Europei Occidentale
și Mitropolitul Ortodox Român
al Europei Occidentale și Meridionale

† **NICOLAE,**
Arhiepiscopul Ortodox Român
al Statelor Unite ale Americii
și Mitropolitul Ortodox Român
al celor două Americi

† **TEODOSIE,**
Arhiepiscopul Tomisului

† **IRINEU,**
Arhiepiscopul Alba Iuliei

† **IOACHIM,**
Arhiepiscopul Romanului și Bacăului

† **Ciprian,**
Arhiepiscopul Buzăului și Vrancei

† **TIMOTEI,**
Arhiepiscopul Aradului

† **IGNATIE,**
Episcopul Hușilor

† **SOFRONIE,**
Episcopul Ortodox Român al Oradiei

† **NICODIM,**
Episcopul Severinului și Strehaiei

† **VENIAMIN,**
Episcopul Basarabiei de Sud

† **ANDREL,**
Episcopul Covasnei și Harghitei

† **AMBROZIE,**
Episcopul Giurgului

† **PETRU,**
Arhiepiscopul Chișinăului,
Mitropolitul Basarabiei
și Exarh al Plaiurilor

† **SERAFIM,**
Arhiepiscopul Ortodox Român
al Germaniei, Austriei și Luxemburgului
și Mitropolitul Ortodox Român
al Germaniei, Europei Centrale și de Nord

† **NIFON,**
Arhiepiscopul Târgoviștei,
Mitropolit onorific
și Exarh Patriarhal

† **CALINIC,**
Arhiepiscopul Sucevei și Rădăuților

† **VARSANUFIE,**
Arhiepiscopul Râmnicului

† **CALINIC,**
Arhiepiscopul Argeșului și Muscelului

† **CASIAN,**
Arhiepiscopul Dunării de Jos

† **ATANASIE,**
Arhiepiscopul Ortodox Român
al Marii Britanii și Irlandei de Nord

† **LUCIAN,**
Episcopul Caransebeșului

† **IUSTIN,**
Episcopul Ortodox Român
al Maramureșului și Sătmarului

† **ANTONIE,**
Episcopul de Bălți

† **VINCENTIU,**
Episcopul Sloboziei și Călărașilor

† **GALACTION,**
Episcopul Alexandriei și Teleormanului

† **SEBASTIAN,**
Episcopul Slatinei și Romanaților

† **VISARION,**
Episcopul Tulcii

† **NESTOR,**
Episcopul Devei și Hunedoarei

† **SILUAN,**
Episcopul Ortodox Român al Ungariei

† **TIMOTEI,**
Episcopul Ortodox Român
al Spaniei și Portugaliei

† **MIHAIL,**
Episcopul Ortodox Român
al Australiei și Noii Zeelande

† **NECTARIE,**
Episcopul Ortodox Român
al Irlandei și Islandei

† **PAISIE SINAITUL,**
Episcop-vicear patriarhal

† **NICHIFOR BOTOȘĂNEANUL,**
Episcop-vicear al Arhiepiscopiei Iașilor

† **SAMUEL BISTRIȚEANUL,**
Episcop-vicear al Arhiepiscopiei
Vadului, Feleacului și Clujului

† **NECTARIE DE BOGDANIA,**
Episcop-vicear al Arhiepiscopiei
Chișinăului

† **SOFIAN BRAȘOVEANUL,**
Episcop-vicear al Arhiepiscopiei
Ortodoxe Române a Germaniei,
Austriei și Luxemburgului

† **TEOFIL TROTUȘANUL,**
Episcop-vicear al Arhiepiscopiei
Romanului și Bacăului

† **TIMOTEI SĂTMĂREANUL,**
Arhiepiscop-vicear al Episcopiei Ortodoxe
Române a Maramureșului și Sătmăruului

† **TEOFIL DE IBERIA,**
Arhiepiscop-vicear al Episcopiei Ortodoxe
Române a Spaniei și Portugaliei

† **BENEDICT,**
Episcopul Sălajului

† **IERONIM,**
Episcopul Daciei Felix

† **SILUAN,**
Episcopul Ortodox Român al Italiei

† **MACARIE,**
Episcopul Ortodox Român
al Europei de Nord

† **IOAN CASIAN,**
Episcopul Ortodox Român al Canadei

† **VARLAAM PLOIEȘTEANUL,**
Episcop-vicear patriarhal

† **TIMOTEI PRAHOVEANUL,**
Episcop-vicear
al Arhiepiscopiei Bucureștilor

† **ILARION FĂGĂRĂȘANUL,**
Episcop-vicear al Arhiepiscopiei Sibiului

† **PAISIE LUGOJEANUL,**
Episcop-vicear
al Arhiepiscopiei Timișoarei

† **MARC NEMȚEANUL,**
Episcop-vicear al Arhiepiscopiei Ortodoxe
Române a Europei Occidentale

† **DAMASCHIN DORNEANUL,**
Episcop-vicear al Arhiepiscopiei
Sucevei și Rădăuților

† **EMILIAN CRIȘANUL,**
Episcop-vicear al Arhiepiscopiei Aradului

† **GHERONTIE HUNEDOREANUL,**
Arhiepiscop-vicear al Episcopiei
Devei și Hunedoarei